

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3334/2022
27.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 163/2022 од 04.02.2022. године, у седници одржаној 27.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 163/2022 од 04.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 163/2022 од 04.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2885/2019 од 27.04.2021. године, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску тужиоца од 30.11.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име разлике између исплаћене и припадајуће плате за период од августа 2016. године до закључно са августом 2019. године исплати укупан износ од 949.442,19 динара у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, као и да за тужиоца на те износе уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове поступка у износу од 38.250,00.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 163/2022 од 04.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2885/2019 од 27.04.2021. године у ставовима другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Према оцени Врховног касационог суда нема услова да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса, нити питања у интересу равноправности грађана, нема потребе за уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини разлике између плате коју је тужена у утуженом периоду исплаћивала тужиоцу у складу са правноснажним и коначним решењем од 29.04.2008. године којим је он као запослени у привременим институцијама Косова и Метохије преузет у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године и плате коју би тужилац остварио применом одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама и Закона о платама државних службеника и намештеника. Одлука која се ревизијом побија је у складу са судском праксом у предметима са истим чињеничним и правним основом, а ревидент уз ревизију није доставио другачије правноснажне одлуке које би указвале на потребу уједначавања судске праксе или потребу за новим тумачењем права.

У складу са наведеним Врховни касациони суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу 23.08.2019. године ради накнаде штете, а вредност предмета спора је 949.442,19 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**